

521.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW

WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 września 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie komunalnego podatku od towarów przywożonych drogami żelaznymi.

Na podstawie ustępu 1 art. 12 oraz art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), zmieniony częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 875) oraz rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 111), w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 września 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 759), otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustala się następujące normy podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznymi normalnotorowemi do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków od towarów przywożonych lub wywożonych:

- I. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 25 klm.;
- b) dla gmin m. m.: Łodzi, Lwowa i Krakowa podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 15 klm.;
- c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

W wypadku, gdy taryfy nie przewidują wyszczególnionej pod a) i b) stawki za odległość 25 i 15 klm. — podatek nie może przekroczyć dla gmin wymienionych w tych punktach opłaty przewozowej za 20 względnie 10 klm.

Przy przesyłkach jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłata przewozowa oblicza się według sztuki, a nie według wagi, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

- 1) za konie i bydło rogате rosłe — 2 zł. od sztuki,
- 2) za inne zwierzęta — 50 groszy od sztuki.

II. Podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 klm. dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość — maksymalny wymiar podatku nie może wynieść więcej niż trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

Nadto dla wymienionych w punkcie I pod pozycją a) i b) gmin miejskich podatek od towarów, przywożonych z odległości od 50 do 200 klm., nie

może przewyższać opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

III. Podatek od towarów, przywożonych w drobnych przesyłkach o wadze do 20 kilogramów nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość — maksymalny wymiar podatku nie może wynieść więcej niż trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

IV. Od towarów poniżej wymienionych podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy opłaty przewozowej za odległość 5 klm. względnie w wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

- 1) budulec drzewny nieobrobiony, drzewo celulozowe i osikowe,
- 2) cegły i dachówki,
- 3) cement,
- 4) drzewo opałowe,
- 5) jaja,
- 6) kamienie, minerały surowe i zgruba obrobione,
- 7) karpina,
- 8) ryż surowy, kasza krajowa, groch i otręby,
- 9) kości surowe,
- 10) kwas siarkowy i solny, sól glauberska,
- 11) masa drzewna i celuloza, budulec obrobiony,
- 12) masa kamienna,
- 13) melasa,
- 14) mleko i jego przetwory (nabiał),
- 15) nawozy sztuczne i naturalne oraz fosforyty,
- 16) odpadki skór i obrzynki do 4 cm. szerokości,
- 17) papa dachowa,
- 18) pasza, trawa, siano, słoma, plewy,
- 19) piasek, żwir i glina,
- 20) rudy, żuźle, szlaka, wypałki piritowe,
- 21) smoła węglowa surowa i preparowana oraz gudson,
- 22) szkło tłuczone,
- 23) szmelc,
- 24) szmaty,
- 25) wapień, dolomit palone oraz wapno,
- 26) zboże w ziarnie, mąka zbożowa, chleb i suchary z chleba,
- 27) ziemniaki świeże, jarzyny, warzywa, buraki cukrowe oraz wylłoki buraczane,
- 28) zwierzęta i ptactwo domowe żywe,
- 29) żelazo surowe (surówka), żelazo walcowane i odlewy z żelaza, stal w blokach i walcowana,
- 30) kaolina, siarka i soda, sprowadzane dla wyrobu ultramaryny.

V. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, wliczoną do opłaty przewozowej, z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat, oraz dopłat, przewidzianych w obowiązujących w Polsce taryfach towarowych kolei żelaznych. W szczególności nie stwarzają podstaw do zwiększonego wymiaru podatku opłaty i dopłaty kolejowe, przewidziane za przewóz w wagonach krytych, za lekkość i prze-

strzenność towarów, za użycie wagonów specjalnych, za dostarczenie przyborów i środków ochronnych, za wszelkie czynności dodatkowe kolei, za przewozy w obrębie tej samej stacji taryfowej, za nadanie przesyłki pośpiesznej na pociągi pasażerskie, za niezgodną z rzeczywistością deklarację towaru oraz inne opłaty i dopłaty poza pierwotną i niepowiększoną stawką przewozową.

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają towary przywożone w przesyłkach ekspresowych, bagażowych i pocztowych tudzież towary przewożone „transito”.

Za towary przewożone „transito” uważać należy:

1) towary, przechodzące przez stację kolejową, położoną w obrębie miasta, w przesyłkach skierowanych do innych stacji przeznaczenia, leżących poza obrębem miasta i oznaczonych w listach przewozowych,

2) towary, przychodzące w przesyłkach kolejowych do stacji, leżącej w obrębie miasta, jako do stacji przeładunku lub stacji przeznaczenia, lecz następnie, z wykorzystaniem składu, lub bez wykorzystania go, odsyłane koleją do innych stacji, leżących poza obrębem miasta bądź bezpośrednio z tej samej stacji drogą kolejową, bądź pośrednio — drogą kołową do innej stacji, leżącej w obrębie miasta, a stąd drogą kolejową. Przytem od takich towarów uprawnione gminy mogą pobierać podatek, o ile list przewozowy przesyłki tych towarów został na stacji przybycia wykupiony, a towar nie został bezzwłocznie na tej stacji nadany ponownie, lecz został wyładowany i oddany na skład kolejowy lub prywatny, albo wywieziony do miasta. Pobrana w ten sposób suma podatku należy jednak zwrócić w całości lub w części, po przedłożeniu w okresie miesięcznym przez odbiorcę pierwotnej przesyłki — dowodów, iż towary w całości lub części uległy na jednej ze stacji, położonych w obrębie miasta ponownemu nadaniu do innych stacji, położonych poza obrębem miasta,

3) towary, przybywające na stację, położoną w obrębie miasta w przesyłkach, skierowanych względnie przeekspedjowanych i przeładowywanych niezwłocznie, z przeznaczeniem na bocznicę kolejową, do punktów odbiorczych, położonych na tych bocznicach poza obrębem miasta.”

§ 2. Prawo poboru podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznymi wąskotorowymi (dojazdowymi) w gminach miejskich, które podatek ten pobierały w roku 1929/30, wygasa w dniu 31 marca 1930 r., z wyjątkiem gmin miejskich, nieleżących przy linii normalnotorowej i czerpiących podatek wyłącznie z towarów przywożonych kolejami wąsko-

torowymi, które to gminy pobierać mogą oznaczony wyżej podatek i po dniu 31 marca 1930 r. według zasad niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1929 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*
Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*